

Konklusion

- 1) EU-retten ikke er til hinder for en medlemsstats lovbestemmelse, der gør det muligt for den administrative myndighed at forbyde en statsborger i denne stat at udrejse heraf med den begrundelse, at en skattegæld i det selskab, hvor han er en af direktørerne, ikke er blevet betalt, dog på den dobbelte betingelse, at den omhandlede foranstaltning under visse særlige omstændigheder, som bl.a. kunne følge af karakteren eller størrelsen af denne gæld, har til formål at modsvare en reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse, og hvis tilsigtede mål således ikke alene opfylder økonomiske betragtninger. Det tilkommer den nationale ret at efterprøve, om denne dobbelte betingelse er opfyldt.
- 2) Selv hvis det antages, at forbudsforanstaltningen mod at udrejse af området, således som den, der er blevet pålagt Petar Aladzov i hovedsagen, er blevet vedtaget på de betingelser, der er fastsat i artikel 27, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF, er de betingelser, der er fastsat i samme artikels stk. 2, til hinder for en sådan foranstaltning,
 - hvis den udelukkende er baseret på eksistensen af en skattegæld i et selskab, hvori denne sagsøger er en af direktørerne, og alene på grund af denne egenskab, uden at der er foretaget en specifik vurdering af hans personlige adfærd, og uden at det er godtgjort, at han på nogen måde udgjorde en trussel mod den offentlige orden, og
 - hvis forbuddet mod at udrejse af området ikke er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det formål, som det forfølger, og går videre end nødvendigt for at nå dette.

Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om dette er tilfældet i den sag, som den har fået forelagt.

⁽¹⁾ EUT C 317 af 20.11.2010.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 17. november 2011 — J.C. van Ardennen mod Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Centrale Raad van Beroep — Nederlandene)

(Sag C-435/10) ⁽¹⁾

(Direktiv 80/987/EØF — beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens — insolvensydelse — udbetaling underlagt en forpligtelse til at lade sig registrere som arbejdssøgende)

(2012/C 25/27)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Centrale Raad van Beroep

Parter i hovedsagen

Sagsøger: J.C. van Ardennen

Sagsøgt: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Centrale Raad van Beroep — fortolkning af artikel 4, 5 og 10 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002 (EFT L 270, s. 10) — rækkevidden af den garanti, der tilbydes af garantiinstitutionen — national lovgivning, der forpligter arbejdstagere til straks at lade sig registrere som arbejdssøgende, inden de anmoder om betaling af løntilgodehavender, som ikke er blevet udbetalt

Konklusion

Artikel 3 og 4 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/74/EF af 23. september 2002, skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter arbejdstagere i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens er forpligtet til at lade sig registrere som arbejdssøgende for at kunne hævde deres ret til fuld betaling af løntilgodehavender såsom dem, der er omhandlet i hovedsagen.

⁽¹⁾ EUT C 317 af 20.11.2010.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 10. november 2011 — Finanzamt Lüdenscheid mod Christel Schriever (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)

(Sag C-444/10) ⁽¹⁾

(Moms — sjette direktiv — artikel 5, stk. 8 — begrebet »hel eller delvis overdragelse af en samlet formuemasse« — overdragelse af ejendomsretten til varebeholdningen og erhvervsinventaret, som finder sted samtidig med udlejningen af erhvervslokalerne)

(2012/C 25/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt Lüdenscheid

Sagsøgt: Christel Schriever

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesfinanzhof — fortolkning af artikel 5, stk. 8, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1) — mulighed for medlemsstaterne for at fritage en overdragelse af en samlet formuemasse fra moms — udleje af en detailforretnings butiklokale på ubestemt tid med overdragelse af denne detailforretnings varebeholdning og forretningsinventar til lejeren — mulighed for at kvalificere denne transaktion som en »overdragelse af en samlet formuemasse« som omhandlet i artikel 5, stk. 8, i direktiv 77/388/EØF

Konklusion

Artikel 5, stk. 8, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, skal fortolkes således, at overdragelse af ejendomsretten til en detailforretnings varebeholdning og erhvervsinventar — som finder sted samtidig med, at den nævnte forretnings lokaler på ubestemt tid, men opsigeligt med kort varsel af begge parter, udlejes til erhververen — udgør en hel eller delvis overdragelse af en samlet formuemasse i denne bestemmelses forstand, under forudsætning af at de overdragne goder er tilstrækkelige til, at den nævnte erhverver på varig vis kan fortsætte med en selvstændig økonomisk virksomhed.

(¹) EUT C 317 af 20.11.2010.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 17. november 2011 — Oliver Jestel mod Hauptzollamt Aachen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof (Tyskland))

(Sag C-454/10) (¹)

(EF-toldkodeksen — artikel 202, stk. 3, andet led — toldskylds opståen ved ikke forskriftsmæssig indførsel af varer — begrebet »skyldner« — deltagelse i den ikke forskriftsmæssige indførsel — person, der handler som formidler ved indgåelsen af købsaftaler om varer, der indføres på ikke forskriftsmæssig måde)

(2012/C 25/29)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Oliver Jestel

Sagsøgt: Hauptzollamt Aachen

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesfinanzhof — fortolkning af artikel 202, stk. 3, andet led, i Rådets forordning

(EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) — toldskyldens opståen ved ikke forskriftsmæssig indførsel af varer i Den Europæiske Unions toldområde — person, der uden at medvirke direkte ved indførslen formidler indgåelsen af købsaftaler om varer, der indføres ikke-forskriftsmæssigt — betingelser for at en sådan person bliver debitor for toldskylden

Konklusion

Artikel 202, stk. 3, andet led, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at en person, der uden at medvirke direkte ved indførslen har fungeret som formidler ved indgåelsen af købsaftaler vedrørende varer, der indføres i Den Europæiske Unions toldområde på ikke forskriftsmæssig måde, skal anses for debitor for toldskylden vedrørende denne transaktion, hvis personen vidste eller med rimelighed burde have vidst, at denne indførsel var ikke forskriftsmæssig, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at bedømme.

(¹) EUT C 317 af 20.11.2010.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. november 2011 — Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) (sag C-468/10) og Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD) (sag C-469/10) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo — Spanien)

(Forenede sager C-468/10 og 469/10) (¹)

(Behandling af personoplysninger — direktiv 95/46/EF — artikel 7, litra f) — direkte virkning)

(2012/C 25/30)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) (sag C-468/10) og Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD) (sag C-469/10)

Sagsøgt: Administración del Estado

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunal Supremo — fortolkning af artikel 7, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46 af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31) — behandling af personoplysninger, som er nødvendig, for at den registeransvarlige og de tredjemænd, til hvem de skal videregives, kan forfølge en legitim interesse — supplerende krav — direkte virkning af bestemmelserne i et direktiv